

FESTA MAJOR 1998

**FESTA DE L'ARBRE A
SANT JOAN DE LES
ABADESSES / 1999
PRIMER CENTENARI**

Dedicar el programa de la nostra Festa Major a un tema monogràfic, com és habitual, de vegades suposa haver-hi de pensar uns quants dies. Enguany, amb motiu del Centenari de la Festa de l'Arbre que Sant Joan de les Abadesses celebra com a ciutat pionera a Catalunya, a l'Estat espanyol i a Europa, ja vàrem tenir clar des d'un principi a què s'havia de dedicar.

Dedicar-lo al mestre Josep Ma. Andreu, és l'homenatge just a una persona que va marcar una època especial i important dins del món de l'ensenyament a la nostra Vila. Com a persona inquieta i innovadora en la seva època, avui li hem d'agrair haver-nos deixat una herència tan important com és la celebració de la Festa de l'Arbre, de la qual acabem d'encetar el seu primer centenari.

Relacionar l'arborètum de la nostra població en un programa de la Festa Major, és també un reconeixement a tots els seus responsables i una forma d'agrair-los que avui en puguem gaudir amb orgull.

Per tant, espero que serveixi a tots per continuar valorant i protegint aquest patrimoni tan important que tenim a la nostra vila, i perquè valorem els esforços que fem tots plegats per tirar endavant la nostra població. Les generacions properes es mereixen també gaudir-lo amb orgull i dignitat.

Desitjo molt sincerament a tots els santjoanins i a tots els seus amics i visitants que gaudiu un any més de l'alegria de la nostra Festa Major, una festa que també protegim com un fet molt nostre, però que alhora volem que tothom en sigui partícip.

Bona Festa Major!

L'alcalde,
Josep Bassaganya i Bosch

El dia 23 de març de 1999 culminaran a Sant Joan els actes de celebració del centenari de la primera Festa de l'Arbre, en què ja estem plenament immersos. Es compleixen cent anys des que el mestre Josep M. Andreu, llavors director de l'escola pública de nois, va iniciar un costum que ha servit per inculcar a diverses generacions de santjoanins la sensibilitat per la natura que ens envolta i el gust per incorporar aquesta natura a la nostra vida quotidiana, pels carrers i places de la vila.

Aquest any, el programa de la Festa Major gira entorn de dos eixos. Per una part, hem volgut saber amb més precisió qui era el mestre Josep M. Andreu i quines inquietuds pedagògiques el movien quan va instaurar la Festa de l'Arbre. D'altra banda, hem intentat reflectir quin fruit ha donat –cent anys després– la llavor que ell va plantar: una vila inusualment rica en espècies arbòries. Tot un jardí botànic a l'aire lliure recollit en l'Arboretum Urbà que us presentem. En la biografia de Josep M. Andreu, s'hi descobreix un mestre vocacional –amb més de mig segle d'exercici– que va estar atent a les innovacions pedagògiques que s'anaven produïnt a finals del segle XIX i principis del XX. Una figura força inusual a la seva època, amb una notable inquietud per ampliar horitzons. La introducció de la Festa de l'Arbre és tan sols una més de les manifestacions d'aquest esperit, però potser la més perdurable.

En efecte, no podem afirmar que l'actual riquesa botànica de Sant Joan sigui únicament deguda a la seva iniciativa, però sens dubte que hi va influir decisivament. Al llarg d'aquest segle, podem detectar a la nostra vila la presència d'arquitectes-urbanistes amb molta sensibilitat per l'entorn on treballaven, que van crear places i jardins on els arbres podien arrelar. Pensem en la plaça Clavé, on va intervenir el dissenyador de jardins Joan Mirambell, o en l'entorn del monestir, planificat per l'arquitecte que el va restaurar, Raimon Duran i Reynals. Al costat d'ells, és obligat esmentar també el jardiner Antonio Vinuesa, una de les persones a qui s'ha d'agrair no sols la diversitat d'espècies que podem veure a la vila sinó l'encert en la seva disposició, en harmonia amb cada espai on s'han plantat. I, sens dubte, tot això també ha estat possible perquè a aquesta gent se'ls deixava llibertat en el seu treball, perquè hi havia un pòsit d'educació ambiental i cívica que va iniciar el mestre Andreu.

Gràcies aquest seguit de circumstàncies –no del tot casuals– Sant Joan gaudeix avui d'uns espais urbans amb més de 90 espècies d'arbres diferents, una quantitat molt superior a la d'altres municipis de semblants proporcions al nostre. Sapiguem-ne gaudir i continuar-ho, seguint la petja del mestre Andreu.

L'ensenyament públic, tal com ara el coneixem, és una conquesta social relativament recent. A l'Estat espanyol, no va ser fins a mitjans del segle passat, l'any 1857, que es va promulgar la llei que declarava gratuït i obligatori l'ensenyament bàsic. A més, l'aplicació d'aquesta llei va ser durant molts anys precària i incompleta, com ho demostren les estadístiques d'alfabetització de l'època: encara l'any 1915, Catalunya tenia un 48 per cent d'analfabetisme (1). Els responsables d'impartir aquest ensenyament no sempre eren persones prou preparades i, sobretot, amb la motivació necessària. L'escassa retribució salarial (recordem la frase feta "passa més gana que un mestre d'escola") i el poc reconeixement social de què gaudien no eren els millors estímuls per a la feina ben feta.

En aquest context, no és estrany que una figura com la de Josep M. Andreu i Reñé ocupi un lloc en la història de l'ensenyament públic a Catalunya. Inquiet, renovador i actiu, el mestre Andreu va contribuir a dignificar la seva professió, i va deixar una profunda petja en els llocs on va exercir. Tenim la sort que una bona part de la vida

professional d'aquest pedagog va transcórrer a Sant Joan, on és recordat com a mestre i com a iniciador de la Festa de l'Arbre.

DE MONTBLANC A SANT JOAN

Josep M. Andreu i Reñé va néixer el 18 de gener de 1869 a la casa de ca l'Adrogueret, al carrer Major de Montblanc (Conca de Barberà). Era el vuitè fill de Rafael Andreu i Voltàs, membre d'una família terratinent de la vila d'Alcover, casat en segones núpcies amb Josepa Reñé i Pallars. La seva primera vocació era de seguir estudis navals, però va cedir als desitjos de la seva mare i va aca-

bar estudiant Magisteri a la Normal de Tarragona. El seu primer destí –com a interí encara– va ser a Vila-Seca, i va passar-hi dos anys. La primera plaça en propietat la va obtenir a La Granadella (Les Garrigues), on va regentar l'escola de nens entre els anys 1890 i 1893. Aquest mateix any, el dia 14 d'agost Josep M. Andreu es traslladava a les comarques de Girona i prenia possessió de la plaça de Sant Joan de les Abadesses .

En aquell moment, la situació de l'ensenyament a la vila distava molt de ser òptima. Les actes dels plens de l'Ajuntament registren que el 16 de gener de 1893 havia quedat vacant la plaça de mestre

de l'escola pública de nois, en marxar a Llagostera el seu titular, Pere Danés i Bassols. Darrera del canvi de destí, però, hi havia el descontentament de la corporació municipal per l'actitud del mestre, i el canvi dels sistemes de retribució establerts.

La presència de Josep M. Andreu donaria a l'escola pública de Sant Joan l'estabilitat que necessitava. A Sant Joan, Josep M. Andreu hi passaria vint anys, els més intensos de la seva carrera. Aquí coneixeria també la que havia de ser la seva esposa, Dolors Bellapart i Torras, pubilla de la família que regentava el bar de Can Quei, i aquí naixerien tots els seus fills –sis noies i un noi, dels quals van sobreviure cinc noies. Unes arrels profundes el van lligar a Sant Joan, doncs, per la resta de la seva vida.

UN MESTRE VIATGER

La tasca de Josep M. Andreu va estar marcada per la voluntat d'ampliar els seus coneixements i d'incorporar a l'ensenyament públic les novetats pedagògiques que s'estaven produint a Europa. De mica en mica, noves idees anaven transformant les escoles, que deixaven de ser simples instruments de

transmissió dels coneixements bàsics – llegir, escriure o aplicar les regles matemàtiques més senzilles – per preocupar-se més de l'educació integral dels nens, de la seva creativitat i fins i tot dels seus valors cívics.

Una mostra de la inquietud professional de Josep M. Andreu van ser els seus viatges. A principis de segle no era gaire freqüent que els mestres fessin estades més enllà del seu país per conèixer quins mètodes s'utilitzaven a fora i aplicar-los aquí. Josep M. Andreu ho va fer en tres ocasions. L'any 1902, va viatjar a Itàlia, amb l'objectiu de millorar els seus coneixements sobre treballs manuals. Feia poc que el govern espanyol els havia inclòs en els programes oficials d'ensenyament, i Josep M. Andreu va aprofitar les seves vacances d'estiu per anar a la ciutat de Ripatransone, a la regió de Les Marques, on hi havia una escola de formació del professorat especialitzada en aquesta matèria.

Els descendents del mestre Andreu han conservat el dietari que ell va escriure durant aquest viatge, que s'ha pogut consultar per primera vegada. En ell, anotava amb cura les seves impressions sobre el recorregut, el paisatge, la gent, les ciutats... A Roma, Josep M. Andreu i

els seus companys fan gestions per visitar una escola i ho aconsegueixen. De seguida, escriu unes seves observacions crítiques, on s'observa la seva preocupació per les condicions de treball de mestre i alumnes: "L'edifici no és a propòsit per al seu destí, i no em va semblar espaiós. El material, modern, sobretot les taules d'algunes sales. (...) El gabinet d'història natural no és gaire complet. És una mica reduït, però consta del que és essencial." Un cop instal·lat a l'objectiu del seu viatge, Ripatransone, Josep M. Andreu comença el curs. Hi passarà gairebé dos mesos, des de finals de juliol a mitjans de setembre perquè després de fer un primer curs, voldrà quedar-se a un segon. Al final, marxarà amb emoció de la ciutat: "He de confessar que conservaré sempre de Ripatransone, de l'escola, un bon record tota la meva vida".

El dietari és ple de notes humanes: la recança amb què deixa a Sant Joan la seva dona i els dos fills que llavors tenia, la inquietud davant del viatge (quan no troba els seus companys bascos, a l'estació de Narbona, diu que "estava a punt d'entornar-me'n"), les ganes de visitar Roma ("a veure com ens espavilem (...) per poder veure algu-

Josep M. Andreu, un home menut, un caràcter inquiet i renovador, avançat al seu temps: un mestre d'escola.

na cosa en el curt espai de dos dies...” o l'emoció de trobar-se davant les grans obres d'art (“Estic en la cèlebre capella Sixtina pintada per Miquel Àngel...”). És curiós observar la cura amb què anotava les seves despeses, i com procurava estalviar en tot: el sou d'un mestre d'escola no donava per a gaire. El dietari indica l'esforç personal que havia de fer un modest mestre català, a principis de segle, per millorar la seva formació.

En retornar d'Itàlia, la Junta Provincial d'Instrucció Pública el va felicitar per haver aprovat dos cursos de treball manual educatiu en tant poc temps. Al cap d'un any, el 1903, la influència dels coneixements de Josep M. Andreu es començava a notar: l'Associació de Mestres de Girona va

organitzar una conferència i un curset sobre treballs manuals educatius, una matèria que pocs mestres coneixien en aquell moment.

Encara sortiria Josep M. Andreu dues vegades més a recórrer Europa. La primera, el juliol de 1911, amb destí a Tolosa de Llenguadoc, per visitar els centres docents d'aquella ciutat. A la tornada, juntament amb altres participants en el viatge, va escriure una carta al batlle de la ciutat donant-li les gràcies per l'acollida que els havia dispensat (2). Igual que en l'anada a Itàlia, ell mateix es pagava les despeses.

Un cas diferent seria el tercer viatge. Josep M. Andreu portava gairebé 10 anys exercint el magisteri a Sant Joan i havia adquirit un cert prestigi. Una mostra d'això era el vot de gràcies que la Junta Provincial li va concedir l'any 1909. D'aquesta distinció —que comparteix amb un altre destacat educador de Ripoll— se'n conserva el text, escrit originàriament en espanyol: “Els Mestres de les Escoles graduades de Ripoll i Sant Joan de les Abadesses, Josep Guich i Josep M. Andreu, obtenen brillants resultats en l'educació dels seus respectius alumnes, gràcies a la seva esmerada i intel·ligent tasca escolar. Assabentada d'això

aquesta Junta (...) atorga a tan distingits professors un expressiu Vot de Gràcies” (3).

La fama del mestre Andreu va arribar a Madrid, i l'any 1912, se'l va seleccionar per formar part d'un grup de mestres que havia de recórrer França, Bèlgica i Suïssa per impregnar-se de noves tendències pedagògiques. L'expedició, preparada per un inspector del Ministeri, es va sufragar gràcies a una beca de la Junta d'ampliació d'Estudis i li va donar al director de l'escola pública de Sant Joan una gran dosi de moral. Ell mateix va escriure'n les impressions, aquesta vegada no en un dietari personal, sinó a la revista *El Magisterio Gerundense*, que les va publicar com si fossin fascicles, per poder-les enquadernar. Són 56 pàgines on Josep M. Andreu analitza els mètodes pedagògics que ha vist en el viatge i proposa, en alguns casos, la seva aplicació i adaptació a l'escola pública espanyola.

MESTRE DE PETITS I DE GRANS

La presència de Josep M. Andreu a Sant Joan va ser un revulsiu per a l'ensenyament públic. L'elevat nombre

d'alumnes que hi havia a l'escola —que era unitària— feia difícil un ensenyament eficaç. Ell tenia clar que només amb una graduació de cursos s'obtidrien bons resultats, i per això va pagar dos ajudants, fins a l'any 1905. En aquesta data, el Ministeri va reconèixer oficialment la necessitat de comptar amb el suport de més personal, i es va crear una plaça de mestre auxiliar, pagada amb fons públics. La va ocupar el mestre Jaume Costa. El 1911, es faria un altre pas endavant: Sant Joan va passar a tenir una Escola Graduada, amb tres cursos, de la qual era nomenat director Josep M. Andreu.

Del tarannà del mestre, n'ha perviscut a Sant Joan una bona memòria. Avui costa ja trobar testimonis orals directes del seu pas per la vila. Però sí que n'hi ha d'escrits, com el de tres exalumnes que, l'any 1962, feien memòria de Josep M. Andreu en una carta a la revista Destino, que també traduïm de l'espanyol: "El senyor Andreu, dotat d'una gran modèstia, no tenia altra ambició que la d'ensenyar i estudiar, es documentava sens descans (...)." (4). La seriositat i la dedicació al treball van ser dues de les seves grans virtuts.

La tasca de Josep M. Andreu a Sant Joan no es

Josep Me Andreu, juntament amb Baltasar Vidal, encaren un nou repte que fins a molts anys després no arrelaria a les escoles: Nens i nenes poden treballar conjuntament en un mateix projecte pedagògic: La Festa de l'Arbre.

va limitar als nens. També es va preocupar de la formació dels adults, de gent que havia hagut de posar-se a treballar sense haver passat abans per l'escola, una situació molt freqüent a l'època. Això ho va fer a l'escola d'adults de la fàbrica Espona, ubicada en uns locals que havia cedit l'industrial Jaume Espona i Brunet dins la pròpia empresa. L'escola era mixta: Josep M. Andreu hi feia les classes per als homes, i la seva esposa, Dolors Bellapart, la de les dones. Els objectius d'aquesta escola d'adults eren dos: "Potenciar la formació intel·lectual i millorar els coneixements tecnològics dels qui hi assistien un cop havien plegat de la feina; i formar, al cap i a la fi, bons operaris" (5).

JOSEP M. ANDREU I LA FESTA DE L'ARBRE

La preocupació cívica de Josep M. Andreu es va manifestar, a Sant Joan, en la instauració de la Festa de l'Arbre, sens dubte un dels seus llegats més perdurables. Feia anys que en diversos llocs d'Espanya i de França es succeïen plantades d'arbres, amb l'objectiu de crear parcs urbans o, en altres casos, lligades a cerimònies de matrimoni i de fecunditat (plantar un arbre al casar-se, o bé abans de batejar un fill). L'any 1872, als Estats Units d'Amèrica, Julius Sterling Morton, governador de l'estat de Nebraska, va instaurar el primer Dia de l'Arbre amb un sentit un xic diferent:

Acte del ple de l'Ajuntament del 12 de febrer de 1899. A petició del mestre Andreu es recollia l'implantació de la Festa de l'Arbre. S'acorda escollir l'indret, les espècies més apropiades i destinar 25 pts. al berenar dels infants.

un dels primers entusiastes de la proposta de Puig i Valls. El 12 de febrer de 1899, el mestre demanava a l'Ajuntament de Sant Joan la seva col·laboració per preparar una Festa de l'Arbre.

L'obté, i així el 23 de març de 1893 se celebra aquest esdeveniment. El lloc escollit és el que els documents de l'època anomenen el Parc de Lurdes, a tocar de la carretera d'Olot. El mestre Andreu recordava aquesta data, anys

després, amb motiu de la col·locació d'una placa al lloc on es va fer aquesta primera plantada. És l'any 1930, i Josep M. Andreu escriu al butlletí Restauració, que s'editava a Sant Joan: "La llosa empotrada al bloc de guix del Parc de Lurdes, vaig fer-la posar, amb permís del Sr. Alcalde, a darrers d'agost de l'any passat (...) per substituir, en el mateix lloc, una senzilla inscripció en negre, ja del tot esborrada, que varen pintar uns meus deixebles allà pel març de 1899". I encara dóna més detalls: "L'alcalde d'aleshores, en Geroni Pujol, regalà la llosa, en Joan Roquer, picapedrer, va treballar en la inscripció, i en Lluís Font, mestre d'obres, s'encarregà de la col·locació" (7).

Anys a venir, la Festa de l'Arbre s'escamparia a diversos llocs de l'Estat i d'altres llocs d'Europa (el

repoblar d'arbres un espai natural (en aquest cas, el parc de Yellowstone). Uns anys més tard, el 1892, un enginyer forestal català, Rafael Puig i Valls (Tarragona, 1845-1920) va recollir la idea durant un viatge que va fer com a comissari regi a l'Exposició Universal de Chicago. Encara passaria un temps fins que cristal·litzés en un projecte pedagògic, més ambiciós fins i tot que el d'Estats Units.

El setembre de 1898, mentre Espanya vivia la crisi posterior a la pèrdua de Cuba, un català pensava en clau de regeneració i de futur. En aquesta data, Puig i Valls va publicar a La Vanguardia un article que plantejava la instauració de la Festa de l'Arbre amb un objectiu principal: la

conservació i el foment dels arbres lligada a la consideració de la natura com un bé social, propietat de tots. Tot això, segons l'enginyer Puig i Valls, havia de tenir una traducció en el camp pedagògic, a les escoles: "Els mestres d'escola, com a testimoni de consideració i d'adhesió al pensament, haurien de cuidar de la celebració anual de la festa de l'arbre", afirmava en l'article. La seva idea consistia en què els nens plantessin arbres durant la Festa de l'Arbre i n'anessin veient l'evolució al llarg del curs. El novembre del mateix any, Puig i Valls fundava l'Associació d'Amics de la Festa de l'Arbre, amb l'objectiu d'escampar la seva idea.

Josep M. Andreu va ser

1903, s'instaura per decret la celebració de la Festa de l'Arbre a Itàlia). I també es convertiria en un acte promogut des de les més altes instàncies: el 1904, el rei Alfons XIII promulgava un decret per impulsar la celebració de la Festa de l'Arbre a tot l'Estat.

A Sant Joan, es va continuar celebrant sense interrupció. Se'n conserven relacions escrites, els anys 1901 i 1903, pel mateix Josep M. Andreu. És especialment curiosa la primera d'aquestes, on el mestre descriu l'enregistrament en fonògraf de l'Himne de l'arbre, una composició musical creada per a solemnitzar les festes. Home atent a les innovacions, el director de l'Escola Pública va demanar al santjoaní Pere Ferrer que li deixés el seu fonògraf –aparell llavors encara poc corrent. Els nens van entonar “amb entusiasme” aquell himne “que va ser registrat en un cilindre i que l'aparell va reproduir després amb astorament i admiració de tots els nens de l'Escola. ‘¡Visca la Festa de l'Arbre!’ va ser l'última frase del fonògraf, que els nens van aplaudir responent a l'emoció de diversos sentiments” (8), diu Josep M. Andreu. Cal dir que en totes les festes de l'arbre hi col·laboraven també les alumnes de l'escola de nenes, dirigida per Baltasara Vidal, una

altra mestra de bona memòria a Sant Joan.

LES DARRERES ETAPES, A PALAMÓS I A BARCELONA

L'any 1913, el mestre Andreu va deixar Sant Joan per traslladar-se a Palamós. Feia dos anys que s'havia establert la graduació de cursos a l'escola pública d'aquesta població empordanesa, amb la creació de quatre seccions de nens i tres de nenes. La Junta Provincial buscava un mestre amb experiència per dirigir-la, i se li va oferir la plaça a Josep M. Andreu (9). Va fer el concurs de trasllat, i el dia 1 de setembre prenia possessió del seu nou destí. D'aquell any data un recull dels mèrits de Josep M. Andreu: 22 anys i 5 mesos de serveis en propietat, 2 vots de gràcies de la Junta Provincial d'Instrucció Pública i 8 vots de gràcies de la Junta Local (10).

A Palamós, el mestre Andreu va aplicar bona part dels coneixements que aquell mateix any havia après a l'estranger. Allà hi va crear, per exemple, un Museu Escolar amb minerals i plantes recollits pels mateixos alumnes i explicacions sobre la transformació de les matèries primeres –sobretot la del suro, indústria palamosina per

excel·lència. El 1917, en un cicle de conferències organitzades a la Normal de Girona, va fer-ne una sobre Formació d'un museu escolar (11). Aquest mateix any, Josep M. Andreu feia i aprovava unes oposicions restringides per augmentar el seu sou, fins a 2.000 pessetes a l'any. No és una dada rellevant per la quantitat de diners que això suposava, sinó pel fet que va obtenir el número ú de les oposicions. Gràcies a això, va tenir més fàcil l'accés a Barcelona, on va anar a viure l'any 1923. En el seu estudi sobre el mestre Andreu, Lluís M. Mestres i Martí destaca que la capital catalana “exercia damunt d'ell –i de molts mestre gironins– una forta atracció” (12). A més, ell creia que a Barcelona les seves filles tindrien més possibilitats d'estudiar una carrera universitària (dues d'elles, Maria i Dolors, van cursar el Magisteri i acabarien seguint el mateix camí que el seu pare).

Així, doncs, trobem el mestre Andreu instal·lat a Barcelona, als anys 20. Cal dir que durant tota aquesta època va mantenir viu el seu contacte amb Sant Joan. Ho demostra, per exemple, que va ser convidat a fer una conferència. El tema de la xerrada va ser la cartografia, en la qual estava llavors molt interessat

Un rei jove, una mentalitat oberta. President de l'Associació d'Amics de la Festa de l'Arbre, insta per Reial Decret, i amb visió instructiva, la celebració de la Festa a tots els pobles de l'Estat Espanyol.

La llarga carrera pedagògica de Josep M. Andreu s'acabarà a Barcelona. Fins al 1931, va dirigir l'escola unitària Miquel Bleach, a Hostafranchs. El 1931, amb la creació del Patronat Escolar de Barcelona, va passar al grup escolar Pere Vila, al passeig de Sant Joan, on hi havia un gran equip docent encapçalat per Martí Alpera. Josep M. Andreu va ser el sotsdirector del centre, fins que es va jubilar, el 1939, després de l'entrada de les tropes franquistes a Catalunya. D'aquests anys, en destaca la creació a l'escola un observatori de meteorologia molt eficient, que va ser admès com a col·laborador del Servei Meteorològic de Catalunya.

La jubilació del mestre

Andreu no seria definitiva. Degut al desgavell de la situació escolar en la immediata posguerra –i mentre l'administració franquista expedia títols de mestres a excombatents, fossin o no aptes per a la pedagogia– es va obligar alguns mestres a seguir en actiu. La seva experiència era indispensable perquè el sistema públic d'ensenyament no s'ensorrés. Josep M. Andreu va ser un d'ells, i així encara va exercir dos anys més, fins al 1941. Moriria a Barcelona, el 1951, als 82 anys, "amagat entre els seus llibres i venerat per tots aquells que el van conèixer" (13).

EL CARRER I L'ESCOLA

Sant Joan no va trigar a reconèixer els mèrits de Josep M. Andreu. En vida seva, l'any 1920, l'Ajuntament obria un expedient per dedicar-li un carrer. Sabem que aquest carrer va ser retolat el 1931, i que després de la guerra de 1936-1939 va ser un dels que les autoritats franquistes van respectar en la seva denominació. L'altre acte de reconeixement vindria el 1983, quan es decideix posar un nom propi a l'escola pública. El nom de Josep M. Andreu va ser l'escollit pels mestres i l'Associació de Pares d'Alumnes, per davant

d'altres com Puig Estela o Jeroni Martorell –arquitecte que va projectar l'edifici de l'escola, el 1925.

BIBLIOGRAFIA

- (1) ARDIT, Manuel; BALCELLS, Albert i SALES, Núria. *Història dels Països Catalans*. Ed. Edhasa. Barcelona, 1980.
- (2) *El Magisterio Gerundense*. Girona, 14-9-1911.
- (3) *El Magisterio Gerundense*. Girona, 23-9-1909.
- (4) *Destino*. Barcelona, 5-5-1962.
- (5) PUIGDEMUNT, Eusebi; SUNYER, Enric i GRABULOSA, M. Àngels. *L'ensenyament a Sant Joan de les Abadesses*. Programa de Festa Major de 1994.
- (6) *La Vanguardia*, 21-9-1898.
- (7) *Butlletí Restauració*. Núm. 48.
- (8) *Crónica de la Fiesta del Árbol en España - Año 1902*. Impremta de la Casa Provincial de Caritat. Barcelona, 1902.
- (9) MESTRES, Lluís M. Josep M. Andreu i Reñé (1869-1951). *Revista Proa de Palamós*, gener de 1980.
- (10) *El Magisterio Gerundense*. Girona, 2-7-1913.
- (11) *El Magisterio Gerundense*. Girona, 5-9-1917.
- (12) MESTRES, Lluís M. op. cit.
- (13) *Destino*. Barcelona, 5-5-1962.

** Cal donar les gràcies a l'historiador Joan Ferrer, responsable de l'Arxiu del Monestir de Sant Joan de les Abadesses, on s'han consultat documents, i a la família del mestre Andreu, que ha facilitat tot el material que tenia al seu abast. També s'ha utilitzat l'Arxiu Històric de l'Ajuntament de Sant Joan.*

ARBRES I CARRERS

Vés a saber què rumien mentre ens veuen passar.

N'hi ha de jovenets, de verd tendral, que tremolen riallers de fullam, neguitosos de canalla.

Els ja assaonats, estoïcs. Saben que entre festa i festa l'any és ple de jornades. saben que cada dia té el seu Què! i s'ha d'aprofitar. Més d'un, amb sabiduria senil, viu el moment i somriu sense malgastar memòria. El seu cap només barrina en temps passats, recordant al detall, això sí, cada vivència.

Són els arbres! Veïns arrelats de debò en la nostra Vila. Ombres d'estiu, pinzellada de tardor, silenci hivernal, esclat de primavera... Són els arbres! Veïns de llei de Sant Joan.

Memoritzen en fusta viva l'història del poble, el pas dels dies, de la gent. Ornen de brancam caigut el pas de l'enterrament i canten, amb fulles de vent, l'arribada del nounat. Han vist plors i petons nous sota les grans capçades, han festejat amb tu i han amagat les teves cabòries.

Detura per un moment la mirada en cadascun d'aquets veïns que, en silenci...

Ves a saber què rumien mentre ens veuen passar.

PASSEIG DE LA PLANA

Bedoll
Magnòlia
Prunera de fulla roja

PLAÇA DE L'ABADIA "EL CÒRRAL"

Àlber "piramidallis" (Veure Àlber)
Avet de Mas Joan
Cedre de l'Atlas
Cedre daurat de l'Himàlaia (Veure Cedre de l'Himàlaia)
Ginebre de Virgínia
Ginebre de Worki
Freixe / *Claustre del Monestir*
Picea del Colorado
Picea blava del Colorado, "Avet Blau" (Veure Picea del Colorado)
Plàtan

PARC DE LES MUDES

Ajardinament encara no consolidat

Auró blanc, Arrugat
Auró matisat / *Patis Col.legi*
Abadessa Emma (Veure Erable)
Bedoll
Càrpinus / *Patis Col.legi*
Abadessa Emma
Criptomèria del Japó

Xiprer de Cardó, una espècie jove per una pedra vella. Fusta austera per a una muralla sòbria.

Desmai
Faig
Faig roig (Veure Faig)
Freixe
Laguerstrèmia
Pollancre de Llombardia (Veure Pollancre)
Picea blava del Colorado, "Avet Blau" (Veure Picea del Colorado)
Roure pèrol
Roure roig
Saula
Vern

PUJADA DE LES MONGES / AJARDINAMENT DE "LA MUNTANYETA"

Desmai xinès tortuós
Erable
Fals xiprer
Làrix
Negundo
Picea blava del Colorado, "Avet Blau" (Veure Picea del Colorado)
Pi de Lord Weymouth
Robínia, "Ascacia"
Prunera de fulla roja
Tell de fulla gran
Saüc / *Antic racó de la Moreneta*

Un plançó de freixe que arrelava vigorós, entre les pedres del campanar, va ser arrencat per un peó durant la restauració del monestir. «Si ha nascut en terra sagrada ha de viure en terra sagrada» (Duran i Reynalds). Avui, columna de fusta entre les altres columnes

PLACES TORRES I BAGES I DURANT I REYNALS "4 JARDINS"

Avet sp. (Espècie no determinada)
Pinsap, "Avet eriçó" / *Absis del Monestir*
Teix
Tell de fulla gran
Xiprer fastigiât / *Col.legi Abadessa Emma* (Veure Xiprer)

PASSEIG DE CAN CREUET

Cedre de l'Himàlaia / *Patis Col.legi Mestre Andreu*
Desmai
Freixe
Morera blanca / *Patis Col.legi Mestre Andreu*
Morera negra / *Patis Col.legi Mestre Andreu*
Saüc
Saula

PASSEIG I AVINGUDA COMTE GUIFRÉ "EL PASSEIG"

Boix grèvol
Castanyer d'Índies
Castanyer híbrid d'Índies (Veure Castanyer d'Índies)
Troana

El teix, l'arbre portal al més enllà en l'època pre-cristiana, ombrreja el repòs.

PLAÇA JOSEP ANSELM CLAVÉ / "PLAÇA CLAVÉ"

Àlber "pyramidallis" / *Plaça arq. Morató* (Veure Àlber)
Castanyer d'Índies
Desmai
Magnòlia / *Sant Pol*
Picea excelsa
Pinsap, "Avet eriçó"
Prunera de fulla roja / *St. Pol*
Roure roig / *Sant Pol*
Xiprer de Cardó / *Sant Pol* (Veure xiprer)

JARDINS DE L'HOSPITAL

Bedoll
Faig
Picea excelsa
Prunera de fulla roja

PLAÇA POMPEU FABRA

Auró roig (Veure Erable)
Desmai
Plàtan / *Camp de futbol*
Pollancre / *Camp de futbol*
Prunera de fulla roja
Tell daurat

JARDINS COLÒNIA ESPONA

Bedoll
Castanyer d'Índies
Pollancre
Prunera de fulla roja
Sequoia gegant
Teix fastigiât (Veure Teix)
Tell de fulla petita

CARRER BERNAT SAULET

Arbre de l'Amor
Fals Xiprer de Boskof
(Veure Fals xiprer)
Saüc

PLAÇA DEL ESCORXADOR

Ajardinament encara no consolidat

Àlber "pyramidallis"
Morera negra

CARRER MARE DE DÉU DEL PRAT I PLAÇA DE SAN LUIS DE POTOSÍ

Cirerer
Negundo
Tell daurat
Plantació prevista
Faig
Moixera
Negundo

PASSEIG JAUME I / "PASSEIG DEL CEMENTIRI"

Castanyer d'Índies
Castanyer híbrid d'Índies
Catalpa americana
Cirerer / *Benzinera*
Desmai / *Benzinera*
Freixe / *Benzinera*
Saüc

El Prat, un racó divers d'arbres, de llums, de jocs... de gent

CEMENTIRI

Pi de Lord Weymouth
Picea Excelsa
Teix
Teix fastigiad (Veure Teix)
Tell de fulla gran / Exterior
Xiprer
Xiprer fastigiad (Veure Xiprer)

DARRERE DEL CEMENTIRI

Àlber
Avet "pectinata"
Bedoll
Cedre del Líban
Làrix híbrid de Dunkeld (Veure Làrix)
Liquidàmbar
Negundo matisat (Veure Negundo)
Pi de Lord Weymouth
Picea blava del Colorado, "Avet Blau" (Veure Picea del Colorado)
Roure escaflata

MARE DE DÉU DEL PRAT

Auró de Henry (Veure Negundo)
Avet "pectinata"
Faig
Faig roig (Veure Faig)
Làrix
Libocedre de Califòrnia
Liquidàmbar
Moixera
Moixera de guilla
Negundo matisat (Veure Negundo)
Om
Oma pendula (Veure Om)
Pi de Lord Weymouth
Picea excelsa
Pinassa
Tamarí
Teix fastigiad (Veure Teix)
Tuliper de Virgínia
Xiprer blau d'Arizona

CAMÍ RAL

Om
Robínia, "Ascacia"
Tell de fulla petita

JARDINS ESPONA

Arç blanc / Font del Pont Vell
Boix grèvol / Font del Pont Vell

Cedre del Líban
Evònim / Font del Pont Vell
Faig roig / Sota Pont Vell
Liquidàmbar / Sota Pont Vell
Pi roig / Sota Pont Vell
Pinassa / Sota Pont Vell
Picea excelsa
Pollancre del Canadà / Sota Pont Vell
Prunera de fulla roja / Sota Pont Vell
Tell de fulla gran
Sequoia gegant

PLAÇA ESCULTOR PUJOL / "PLACETA DE CAN RUS"

Alzina

CARRER TORRE SALTANT "TRIQUET"

Prunera
Saüc
Xiprer blau d'Arizona
Xiprer de Cardó

LA COROMINA DEL BAC

Ajardinament encara no consolidat

Gatsaule
Liquidàmbar
Pollancre de Llombardia (Veure Pollancre)
Xiprer híbrid de Leyland

VORERES DEL TER ENTRE ELS PONTS

Àlber

Desmai trist
Pollancre de Llombardia (Veure Pollancre)
Saula

«LES CINQ FONTS» I PASSEIG DE L'ESTACIÓ

Bedoll
Freixe
Moixera de guilla Beisneri (Veure Moixera de guilla)
Negundo
Plàtan / Carretera de l'Estació
Robínia, "Ascacia"
Troana

PLAÇA DE L'ESTACIÓ

Avet "pectinata"
Robínia / "Ascacia"
Tell de fulla petita

PLA DEL ROSER

Desmai xinès tortuós
Erable
Picea blava del Colorado, "Avet Blau" (Veure Picea del Colorado)
Plàtan / Camí de la Puda
Pollancre
Prunera de fulla roja

Plantació prevista

Auró negre
Bedoll
Faig
Roure roig

Les saules del Pla d'en Sala (Colònia Llaudet). Conjunt de conreus, pastures i arbrat. Protegit i catalogat d'interès paisatgístic, des del juny de 1986.

Cercis siliquastrum

ARBRE DE L'AMOR / GARROFER BORD

Procedència: Conca mediterrània.

Hàbitat: Sòls molsuts. Climes càlids i assolellats (caduc).

Creixement: Mitjanament ràpid.

Longevitat: Menys de 100 anys.

Alçada màxima: 10 m.

Aplicacions: Ornamentació de parcs i jardins. Floració espectacular. Tolera ambients contaminats de ciutat. Per equivocació també s'anomena arbre de Judes en lloc d'arbre de Judea.

Crataegus monogyna

ARÇ BLANC

Procedència: Europa.

Hàbitat: Boscos frescals i humits (caduc).

Creixement: Ràpid.

Longevitat: 250 anys.

Alçada màxima: 15 m.

Aplicacions: En la formació de tanques de bardissa i per extreure principis actius de funció tònic cardíac. Fusta molt dura, utilitzada en torneria.

Acer Campestre

AURÓ BLANC/ARRUGAT

Procedència: Europa.

Hàbitat: Sòls calcaris de clima frescal i humit (caduc).

Creixement: Lent.

Longevitat: 150 anys.

Alçada màxima: 15 m.

Aplicacions: Fusta molt dura apreciada com a combustible i en torneria (mànecs d'eines, culates d'armes, escaires...). Poc utilitzat en jardineria.

Populus alba

ÀLBER, ALBA

Procedència: Hemisferi Septentrional

Hàbitat: Sòls profunds, prop de rieres de muntanya mitjana (caduc)

Creixement: Molt ràpid.

Longevitat: 100 - 200 anys.

Alçada màxima: 30 m.

Aplicacions: Antigament, degut a la seva lleugeresa, s'utilitzava en la fabricació de taulons i esclops. Actualment és emprat en la fabricació de paper i en l'ornamentació de passetjos i avingudes. La varietat «pyramidallis» te forma cònica columnar.

Quercus ilex

ALZINA

Procedència: Regió Mediterrània. Sudoest d'Europa.

Hàbitat: Climes atemperats, lluminosos i secs, típicament mediterranis (perenne).

Creixement: Lent.

Longevitat: 1000 anys.

Alçada màxima: 25 m.

Aplicacions: Tradicionalment la seva fusta i el carbó que d'ella s'obtenia eren insubstituïbles. El seu fruit era el millor aliment per el bestiar porcí. Actualment la seva fusta només és utilitzada en llars de foc i en paviments resistents.

Abies masjoani

AVET DE MAS JOAN

Procedència: Península Ibèrica (Espinelves, Montseny).

Hàbitat: Sòl fresc i ombrívol, de clima frescal (perenne).

Creixement: Mitjanament ràpid.

Longevitat: 300 anys.

Alçada màxima: 35 m.

Aplicacions: Creat especialment per a arbre de Nadal i de jardineria, fullam resistent i brillant i de capçada esplèndida.

Abies pectinata

PECTINATA

Procedència: Nord d'Europa.

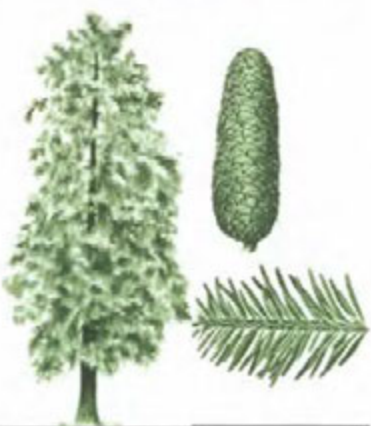
Hàbitat: Sòls profunds de clima frescal-fred (perenne).

Creixement: Relativament lent.

Longevitat: 300 anys.

Alçada màxima: 35 m.

Aplicacions: Tradicionalment en construcció terrestre i marítima, taulons, petites embarcacions i per la fabricació de teules de fusta. Un dels avets més utilitzat en jardineria de muntanya des de principis de segle.

Betula pendula

BEDOLL/BES

Procedència: Europa i Àsia Menor.

Hàbitat: Sòls sorrencs de muntanya alta. Resisteix el fred i la calor (caduc).

Creixement: Molt ràpid.

Longevitat: 100 anys.

Alçada màxima: 30 m.

Aplicacions: Tradicionalment per fer carroceries i trineus. Actualment utilitzat en la fabricació de paper i objectes de luxe amb les berrugues de l'escorça.

Ilex aquifolium
BOIX GRÉVOL

Procedència: Europa, Nord d'Àfrica i Xina.
Hàbitat: Sòls sorrencs, lleugers i frescos. Clima atemperat-fred (perenne)
Creixement: Lent.
Alçada màxima: 20 m.
Aplicacions: Molt apreciat en jardineria i en la fabricació d'artesanía. Tradicionalment de la seva escorça es treu el vesp per atrapar ocells.

Carpinus betulus
CÀRPINUS

Procedència: Europa i Àsia.
Hàbitat: Sòls frescals de muntanya mitjana i alta (caduc).
Creixement: Lent.
Longevitat: 250 anys.
Alçada màxima: 20 m.
Aplicacions: Fusta molt apreciada en torneria per la seva textura i duresa. Utilitzat com a tallavent i fixador de terrenys. Estranyament és poc utilitzat en jardineria.

Aesculus hippocastanum
CASTANYER D'ÍNDIES

Procedència: Albània, Grècia i Bulgària.
Hàbitat: Sòls pobres. Indrets frescals (caduc).
Creixement: Mitjanament ràpid.
Longevitat: 400-500 anys.
Alçada màxima: 30 m.
Aplicacions: A l'Europa oriental el feien servir com aliment per als cavalls. Introduït al segle XVI com arbre monumental. El castanyer híbrid d'Índies, més petit i de floració vermellosa és resultat de l'encreuament del Castanyer d'Índies i la Pavia Roja americana.

Catalpa bignonioides
CATALPA AMERICANA

Procedència: Amèrica del Nord.
Hàbitat: Sòls frescals i humits, de clima temperat (caduc).
Creixement: Ràpid.
Longevitat: 250 anys.
Alçada màxima: 20 m.
Aplicacions: Exclusivament en jardineria de parcs i carrers per aprofitar la seva bona ombra.

Cedrus atlantica var. glauca

CEDRE BLAU DE L'ATLAS

Procedència: Muntanyes de l'Atlas (Marroc i Algèria).

Hàbitat: No és exigent respecte al sòl. Necessita climes secs i molta llum (perenne).

Creixement: Lent.

Longevitat: Més de 2000 anys.

Alçada màxima: 40 m.

Aplicacions Antigament va ser la fusta més apreciada per construccions terrestres i marítimes provocant l'extinció de l'espècie. Actualment és apreciat en ebenisteria, jardineria i en la fabricació de llapis.

Cedrus deodora

CEDRE DE L'HIMÀLAIA

Procedència: Sud-oest de Himàlaia (muntanyes de Cachemira).

Hàbitat: Sòls profunds i fèrtils de climes temperats (perenne).

Creixement: Ràpid.

Longevitat: 2000 anys.

Alçada màxima: 60 m.

Aplicacions: Tradicionalment la seva fusta ha estat molt estimada. Al Japó és la fusta de més consum. Actualment és molt utilitzat en parcs i jardins. La varietat «aurea» (Cedre daurat de l'Himàlaia), de fullam grogenc, és molt estimada.

Cedrus libani

CEDRE DEL LÍBAN

Procedència: Àsia Menor.

Hàbitat: Climes temperats i secs amb molta llum. Sòls sorrencs (perenne).

Creixement: Lent.

Longevitat: 2000 anys.

Alçada màxima: 40 m.

Aplicacions: Juntament amb el Cedre de l'Atlas aquesta fusta va ser la base de l'expansió de les antigues civilitzacions tant per mar com per terra. Actualment és utilitzat en ebenisteria, jardineria i fabricació de llapis.

Prunus avium

CIRERER

Procedència: Desconeguda (exportat arreu des de temps antics).

Hàbitat: Sòls frescals i sorrencs de clima temperat-fred (caduc).

Creixement: Poc ràpid.

Longevitat: 100 anys.

Alçada màxima: 20 m.

Aplicacions: Fusta molt apreciada en ebenisteria, en la indústria del moble i per fer les caixes de ressonància de guitarres.

Cryptomeria japonica

CRIPOTMÈRIA

Procedència: Xina i Japó.
Hàbitat: Sòls profunds i fèrtils d'ambients humits i atemperats.
Creixement: Lent.
Longevitat: 500 anys.
Alçada màxima: 35 m.
Aplicacions: Fusteria, bigues i taulons de qualitat i fusteria marítima. Actualment molt emprada en jardineria per la seva imponent presència.

Salix babylonica

DESMAI

Procedència: Àsia Menor.
Hàbitat: Sòls profunds, rics i humits de clima atemperat-càlid (caduc).
Creixement: Ràpid.
Longevitat: 150 anys.
Alçada màxima: 20 m.
Aplicacions: Antigament era utilitzat en cistelleria. Actualment és utilitzat exclusivament en jardineria. L'espècie *Salix x crysocoma* (Desmai trist) és molt utilitzada prop de riberes i estanyes.

Salix matsudana var. tortuosa

DESMAI TORTUÓS

Procedència: Xina.
Hàbitat: Suporta bé els sòls secs d'ambients frescals (caduc).
Creixement: Relativament ràpid.
Longevitat: 150 anys.
Alçada màxima: 12 m.
Aplicacions: Ornamentació de places i jardins. Les seves fulles, retorçades, són de les primeres a sortir i de les últimes a caure.

Acer platanoides

ERABLE

Procedència: Amèrica del Nord.
Hàbitat: Sòls profunds i humits de muntanya mitjana (caduc).
Creixement: Ràpid.
Longevitat: 150 anys.
Alçada màxima: 30 m.
Aplicacions: Fabricació de paper i embalatges. Són molt estimades en jardineria de carrers i ornamentació les varietats americanes «Schwedleri» (Auró roig), de fullam verd-rogenc, i «Drumondii» (Auró matisat) de fulles vorejades de groc i molt difícil de trobar.

Euonimus japonica

EVÒNIM DEL JAPÓ

Procedència: Sud del Japó.

Hàbitat: Ambients humits i ombrívols. Suporta bé les glaçades (perenne).

Creixement: Relativament ràpid.

Longevitat: 150 anys.

Alçada màxima: 12 m.

Aplicacions: Tradicionalment per fer tanques i tallavents.

Actualment és utilitzat quasi exclusivament en jardineria.

Fagus silvatica

FAIG / FAI

Procedència: Europa (des de l'Atlàntic fins el Càucàs, a excepció del Nord de la Gran Bretanya, centre i Sud de la Península Ibèrica i les zones més mediterrànies).

Hàbitat: Sòls frescos i sorrencs de les obagues frescals de muntanya (caduc).

Creixement: Poc ràpid.

Longevitat: 250 anys.

Alçada màxima: 35 m.

Aplicacions: Fusteria fina i ebenisteria. Antigament el seu fruit, la faja, era molt utilitzada en l'engreix de porcs. La varietat «purpurea» (Faig roig) és la més utilitzada en jardineria.

Chamaecyparis sp.

FALS XIPRER

Procedència: Majoritàriament Japó i Amèrica del Nord.

Hàbitat: Capaçs de suportar condicions extremes exceptuant les glaçades perllongades (perenne).

Creixement: Relativament ràpid.

Longevitat: De 200 a 600 anys depenent de les espècies.

Alçada màxima: De 15 a 30 m.

Aplicacions: Quasi exclusivament en jardineria, tant en peus aïllats com en tanques vives. Suporten bé la poda, la sequera, els llocs ombrívols, el fred i la contaminació atmosfèrica. A Sant Joan podem trobar més de 15 espècies i varietats diferents. L'espècie «trium de Boskof» és d'origen rus i molt resistent al fred.

Fraxinus excelsior

FREIXE DE FULLA GRAN

Procedència: Europa.

Hàbitat: Boscos frescals, prop de riberes (caduc).

Creixement: Relativament ràpid.

Longevitat: 200 anys.

Alçada màxima: 30 m.

Aplicacions: Tradicionalment la seva fusta, lleugera però flexible, l'ha fet idònia per a la fabricació de mànecs; bastons i peces de precisió.

Juniperus virginiana
GINEBRE DE VIRGÍNIA

Procedència: Amèrica del Nord.
Hàbitat: Sòls sorrencs de clima temperat-fred (perenne).
Creixement: Mitjanament lent.
Longevitat: 300 anys.
Alçada màxima: 20 m. (és el més alt dels ginebres).
Aplicacions: Molt apreciat en la fabricació de llapis i en l'ornamentació de jardins.

Juniperus workii
GINEBRE DE WORKI

Procedència: Àsia.
Hàbitat: Sòls sorrencs de clima fred (perenne).
Creixement: Mitjanament lent.
Longevitat: 400 anys.
Alçada màxima: De 6 a 7 m.
Aplicacions: La seva fusta és molt resistent a la humitat. Tradicionalment ha estat utilitzat per a fer estaques i tanques.

Salix caprea
GATSAULE

Procedència: Europa.
Hàbitat: Sòls humits de clarianes de muntanya (caduc).
Creixement: Relativament ràpid.
Longevitat: menys de 100 anys.
Alçada màxima: 10 m.
Aplicacions: Cultivat com a primer aliment primaveral per les abelles. Rarament utilitzat en jardineria.

Lagerstroemia indica
LAGERSTRÈMIA

Procedència: Xina.
Hàbitat: Sòls humits d'indrets atemperats i assolejats (caduc).
Creixement: Ràpid.
Longevitat: 150 anys.
Alçada màxima: 12 m.
Aplicacions: Exclusivament en jardineria. Només floreix bé en climes càlids.

Larix decidua

LÀRIX

Procedència: Europa Central, Rússia i Sibèria.

Hàbitat: Sòls frescals. Clima sec, fred i lluminós, d'alta muntanya (caduc). És l'única conífera d'Europa que és caduca.

Creixement: Ràpid.

Longevitat: 400 anys.

Alçada màxima: 35 m.

Aplicacions: Antigament molt apreciat en la construcció de barques. El seu carbó fou molt utilitzat pels ferrers. De la seva resina se'n feia la famosa trementina de Venècia. Actualment és un dels més estimats en jardineria i ebenisteria. L'espècie «Làrix eurolepis» (Làrix híbrid de Dunkeld) híbridació de l'europeu i del japonès, té millor capçada i les escames de les pinyes rebregades. Erròniament conegut per «melis».

Libocedrus decurrens

LIBOCEDRE DE CALIFÒRNIA

Procedència: Califòrnia i Oregon

Hàbitat: Sòls frescals i ambients humits i oberts (perenne).

Creixement: Relativament lent

Longevitat: 300

Alçada màxima: 30

Aplicacions: Construcció de tanques vives i de fusta.

Per la seva fusta aromàtica és anomenat «cedre d'encens».

Liquidambar styraciflua

LIQUIDÀMBAR

Procedència: Amèrica del Nord.

Hàbitat: Sòls profunds d'ambients frescals i lluminosos (caduc).

Creixement: Relativament lent.

Longevitat: 250 anys.

Alçada màxima: 20 m.

Aplicacions: Tradicionalment ha estat utilitzat per fer estagues i petits taulons. Actualment és dels més apreciats en jardineria i aconsellable plantar-lo juntament amb «Ginkgo biloba» per contrastar el fullam tardoral.

Magnolia grandiflora

MAGNÒLIA

Procedència: Amèrica del Nord.

Hàbitat: Sòls lleugers de clima temperat, ben assolellats i humits (perenne).

Creixement: Relativament lent.

Longevitat: 300 anys.

Alçada màxima: 20 m.

Aplicacions: Exclusivament ornamentals. Floració espectacular.

Sorbus aria
MOIXERA

Procedència: Sud d'Europa i Nord d'Àfrica.
Hàbitat: Zones fresques i assolellades de muntanya mitjana i alta (caduc).
Creixement: Relativament lent.
Longevitat: 300 anys.
Alçada màxima: 12 m.
Aplicacions: Industrials, peces de fusta resistents al fregament. Ornamentació de jardins i pel seu fruit molt apreciat al Centre i Nord d'Europa.

Sorbus aucuparia
MOIXERA DE GUILLA

Procedència: Europa, Àsia Occidental i Nord d'Àfrica.
Hàbitat: Sòls poc profunds, d'ambients freds i poc humits (caduc).
Creixement: Relativament ràpid.
Longevitat: 200 anys.
Alçada màxima: 15 m.
Aplicacions: Antigament s'utilitzava com a parada de cacera i del seu fruit se'n feia melmelada. Actualment és reintroduït en zones protegides. El seu fruit és important font d'aliment hivernal de moltes espècies d'aus. La varietat «Beissneri» té l'escorça rosàcia quan està humida.

Morus alba
MORERA BLANCA

Procedència: Xina.
Hàbitat: Sòls sorrencs de climes amables i humits (caduc).
Creixement: Relativament ràpid.
Longevitat: 200 anys.
Alçada màxima: 15 m.
Aplicacions: Introduït a Europa com a aliment dels cucs de seda. Es va implantar ràpidament en carrers i places per la seva resistència a les glaçades, a les sequeres i als ambients contaminats

Morus nigra
MORERA NEGRA

Procedència: Àsia.
Hàbitat: Sòls sorrencs de climes temperats i humits (caduc).
Creixement: Relativament lent.
Longevitat: 150 anys.
Alçada màxima: 10 m.
Aplicacions: Tradicionalment s'ha cultivat pel seu fruit dolç i picant (melmelades) i per a alimentar cucs de seda. Utilitzat en ornamentació de carrers, rar com a arbre de jardí. Els seus fruits dolços atrauen els insectes a l'estiu.

Acer negundo

NEGUNDO

Procedència: Amèrica del Nord.

Hàbitat: Indrets frescals. Boscos caducifolis (caduc).

Creixement: Ràpid.

Longevitat: 200 anys.

Alçada màxima: 15 m.

Aplicacions: Exclusivament ornamental. La varietat «Variegatum aurea» dóna lloc al Negundo matisat. Existeix una espècie pròxima xinesa, *Acer henryi*, de fullam més fi i d'un roig espectacular a la tardor. Els arbres de la Plaça San Luís de Potosí han estat recentment trasplantats de la plaça de Palais sur Vienne.

Ulmus minor

OM

Procedència: Algèria i Centre i Sud d'Europa.

Hàbitat: Sòls humits, a les riberes dels rius de muntanya mitjana (caduc).

Creixement: Relativament lent.

Longevitat: 300 anys.

Alçada màxima: 20 m.

Aplicacions: La seva fusta és molt apreciada per la seva resistència a la humitat. És emprada en xalets, embarcacions i taüts. Alguna varietat és cultivada en jardineria. L'espècie *Ulmus glabra* var. *pendula* (*Oma pendula*) és utilitzada en jardineria per la seva resistència a la grafiosi, malaltia que en els últims anys a malmès la majoria de les omedes.

Pinus strobus

PI DE (LORD) WEYMOUTH

Procedència: Amèrica del Nord.

Hàbitat: Sòls profunds i assolejats de muntanya mitjana (perenne).

Creixement: Ràpid.

Longevitat: 400 anys.

Alçada màxima: 40 m.

Aplicacions: En fusteria i construcció, puntals de mines, travesses de ferrocarril. Actualment molt utilitzat en jardineria.

Pinus sylvestris

PI ROIG/RAJOLET

Procedència: Europa i Àsia fins el riu Amur (Sibèria oriental).

Hàbitat: Sòls lleugers, frescos i lluminosos de muntanya mitjana i alta (perenne).

Creixement: Mitjanament ràpid.

Longevitat: 600 anys.

Alçada màxima: 40 m.

Aplicacions: Industrials en fusteria, edificacions, bigues per mines, taulons... Lentament està entrant en la jardineria ornamental. Om l'anomena «PI guapo».

Picea pungens
PICEA DEL COLORADO

Procedència: Amèrica del Nord.

Hàbitat: Sòls profunds i humits de clima fred (perenne).

Creixement: Relativament lent.

Longevitat: 250 anys.

Alçada màxima: 30 m.

Aplicacions: Fabricació de paper, caixes de ressonància de guitarres i violins i jardineria. La varietat «glauca» (*Picea blava* del Colorado) És molt emprada últimament en jardineria per la seva coloració.

Picea abies var. excelsa
PICEA / AVET ROIG

Procedència: Europa central i septentrional.

Hàbitat: Sòls profunds de climes frescals i humits (perenne).

Creixement: Ràpid.

Longevitat: 400 anys.

Alçada màxima: 50 m.

Aplicacions: Caixes de ressonància de guitarres i violins. És l'arbre més utilitzat per Nadal i és molt apreciat en jardineria. Poc estimat en fusteria, s'utilitza actualment en la fabricació de paper. La varietat «excelsa» és molt estimada en jardineria des de principis de segle.

Pinus nigra var. salzmannii
PINASSA

Procedència: Europa occidental (Espanya i França).

Hàbitat: Sòls calcaris de la muntanya mitjana submediterrània (perenne).

Creixement: Ràpid.

Longevitat: 600 anys.

Alçada màxima: 50 m.

Aplicacions: Industrials: fusteria d'embarcacions (ja des del temps dels romans), embalatges, puntals de mines i travesses.

Abies pinsapo
PINSAP

Procedència: Península Ibèrica (Serrania de Ronda).

Hàbitat: Sòl calcaris i àrids de muntanya. Climes temperats i secs (perenne).

Creixement: Lent.

Longevitat: 300 anys.

Alçada màxima: 30 m.

Aplicacions: Indústria de fusteria. Molt apreciat en jardineria. També conegut com avet eriçó o avet de Ronda.

Platanus híbrida

PLÀTAN

Procedència: Hibridació del plàtan de l'Europa Sud-oriental i el Nord-americà.

Hàbitat: Sòls profunds, lleugers i humits de clima temperat (caduc).

Creixement: Ràpid.

Longevitat: 400 anys.

Alçada màxima: 30 m.

Aplicacions: Antigament era molt utilitzada pels romans i turcs en la construcció de vaixells. Actualment és l'arbre més emprat en carreteres i avingudes.

Populus nigra

POLLANCRE

Procedència: Europa, Àsia Menor i Nord d'Àfrica.

Hàbitat: Sòls humits de rius tranquils de muntanya mitjana i baixa (caduc).

Creixement: Molt ràpid.

Longevitat: menys de 100 ans.

Alçada màxima: 30 m.

Aplicacions: Fabricació de paper, taulons lleugers de construcció i caixes d'embalatge doncs és l'única fusta que es permet posar en contacte amb els aliments. La varietat «itàlica» (Pollancre Llombard o Gavatx) prima i allargassada, és la més utilitzada en jardineria i ornamentació.

Populus canadensis

POLLANCRE DEL CANADÀ

Procedència: Silvicultura. Hibridació de l'europèu i de l'americà (caduc).

Hàbitat: Sòls humits de rius i rieres de muntanya mitjana i baixa.

Creixement: Molt ràpid.

Longevitat: Menys de 100 anys.

Alçada màxima: 35 m.

Aplicacions: Quasi exclusivament per la fabricació de paper.

Prunus domestica

PRUNERA

Procedència: Origen caucasià.

Hàbitat: Sòls frescals de clima atemperat (caduc).

Creixement: Relativament ràpid.

Longevitat: Menys de 100 anys.

Alçada màxima: 15.

Aplicacions: Tradicionalment ha estat plantat i cuidat prop de cases de pagès. El seu fruit es de fàcil assecat i es conserva tot l'hivern. Sovint utilitzat com a planta remeiera. En estat salvatge acostuma a portar espines.

Prunus ceracifera var. *pissardi*
PRUNERA DE FULLA ROJA

Procedència: Europa, Àsia i Pèrsia.

Hàbitat: Llocs frescals amb sòls rics i humits (caduc).

Creixement: Mitjanament ràpid.

Longevitat: 100 anys.

Alçada màxima: 10 m.

Aplicacions: Exclusivament en ornamentació. Creada per Pissard, jardiner del Sha de Pèrsia, a finals del segle XIX.

Robinia pseudoacacia
ROBÍNIA / «ASCACIA»

Procedència: Amèrica del Nord.

Hàbitat: Sòls humits de climes frescals i lluminosos (caduc).

Creixement: Relativament ràpid.

Longevitat: 250 anys.

Alçada màxima: 20 m.

Aplicacions: Per fer estaqués (la seva fusta costa molt de poder). Ebenisteria i ornamentació de parcs i jardins.

Quercus coccinea
ROURE ESCARLATA

Procedència: Amèrica del Nord.

Hàbitat: Sòls sorrencs d'ambients frescals i assolellats (caduc).

Creixement: Relativament lent.

Longevitat: 400 anys.

Alçada màxima: 35 metres.

Aplicacions: Fusta molt apreciada en construccions terrestres i marítimes. Molt utilitzat en jardineria per la seva potent coloració tardoral.

Quercus robur
ROURE PÈNOL

Procedència: Europa atlàntica i central.

Hàbitat: Sòls profunds i frescals de l'estatge muntanyenc (caduc).

Creixement: Mitjanament lent.

Longevitat: 1000 anys.

Alçada màxima: 40 m.

Aplicacions: Tradicionalment era utilitzat per a fer bigues i carbó vegetal. En l'actualitat es fa servir en fusteria industrial per la seva resistència. També emprat per a fabricar mobles rústics de qualitat.

Quercus borealis

ROURE ROIG BOREAL

Procedència: Amèrica del Nord.

Hàbitat: Sòls lleugers i humits de clima temperat-fred (caduc).

Creixement: Relativament ràpid.

Longevitat: 500 anys.

Alçada màxima: 35 m.

Aplicacions: Fusteria industrial (xapes, bigues i taulons). Molt emprat en jardineria a Europa.

Sambucus nigra

SAÜC/SAUQUER

Procedència: Europa.

Hàbitat: Sòls humits, prop de rierols. Clima temperat (caduc).

Creixement: Ràpid.

Longevitat: Menys de 100 anys.

Alçada màxima: 5 m.

Aplicacions: Plantat tradicionalment prop de masies per les seves propietats remeieres. La seva fusta és utilitzada en peces artístiques de poc tamany.

Salix alba

SAULA / SALZE

Procedència: Europa.

Hàbitat: Sòls humits de rius i rieres de muntanya mitjana (caduc).

Creixement: Ràpid.

Longevitat: 120 anys.

Alçada màxima: 20 m.

Aplicacions: Tradicionalment plantat prop de masies per l'obtenció de vímet. Actualment és utilitzat en la fabricació de paper i comença a introduir-se en l'ornamentació de carrers i places però no en jardineria.

Sequoiadendrum giganteum

SEQUOIA GEGANT

Procedència: Amèrica del Nord (Sierra Nevada de Califòrnia).

Hàbitat: Sòls profunds i sorrencs de clima mediterrani (perenne).

Creixement: Ràpid.

Longevitat: 4000 anys.

Alçada màxima: Desconeguda. L'exemplar més alt, actualment viu, fa 112 m.

Aplicacions: Bigues i taulons de grans dimensions. Ornamentació de parcs i jardins. El seu antic nom era Wellintonia Washingtoniana gigantea.

Taxus baccata

TEIX

Procedència: Centre Europa i Àsia Menor.

Hàbitat: Indiferent al sol. Climes frescals i poc lluminosos (perenne).

Creixement: Molt lent.

Longevitat: Més de 1000 anys.

Alçada màxima: 20 m.

Aplicacions: La seva fusta dura, elàstica i resistent a la humitat la feien idònia, antigament, per a fer arcs, esquís, torns i marqueteria fina. Actualment s'està replantant a gran escala als EEUU per a obtenir el taxol, un principi actiu molt eficaç contra certs càncers. Tot ell és tòxic, excepció feta dels fruits. La varietat «fastigiata» creix en forma columnar.

Tilia argentea var. glauca

TELL DAURAT

Procedència: Varietat obtinguda artificialment.

Hàbitat: Sòls profunds, humits i rics de clima temperat (caduc).

Creixement: Ràpid.

Longevitat: 200 anys.

Alçada màxima: 30 m.

Aplicacions: Creat exclusivament per a la jardineria de carrers i ornamentació de parcs i jardins.

Tilia platyphyllos

TELL DE FULLA GRAN

Procedència: Àsia occidental i Europa oriental.

Hàbitat: Muntanya mitjana. Zones humides (caduc).

Creixement: Relativament ràpid.

Longevitat: 400 anys.

Alçada màxima: 30 m.

Aplicacions: Tradicionalment ha estat emprat en escultura i artesanía (joguines, rodets), en infusions florals contra els estats nerviosos i en jardineria per la bondat de la seva ombra.

Tilia cordata

TELL DE FULLA PETITA

Procedència: Europa.

Hàbitat: Sòls pobres d'indrets frescals (caduc).

Creixement: Relativament ràpid.

Longevitat: De 300 a 400 anys.

Alçada màxima: 25 m.

Aplicacions: Poc emprat en jardineria i ornamentació. La seva flor és la més apreciada en la preparació de tisanes per les seves propietats remeieres.

Ligustrum japonicum

TROANA

Procedència: Xina i Japó.

Hàbitat: Sòls sorrencs d'ambients assolellats (perenne).

Creixement: Relativament ràpid.

Longevitat: 300 anys.

Alçada màxima: 10 m.

Aplicacions: Jardineria de carrers i parcs. Antigament es preparaven infusions de la seva escorça (d'olor agre).

Liriodendron tulipifera

TULIPER DE VIRGINIA

Procedència: Amèrica del Nord.

Hàbitat: Sòls rics i humits de clima temperat (caduc).

Creixement: Relativament ràpid.

Longevitat: 150 anys.

Alçada màxima: 35 m.

Aplicacions: Jardineria. Bona ombra i floració espectacular.

Alnus glutinosa

VERN

Procedència: Europa, Sibèria, Càucas, Àsia Menor i Nord d'Àfrica.

Hàbitat: Terrenys humits arran de riberes. Suporta gran varietat de climes (caduc).

Creixement: Ràpid.

Longevitat: 150 anys.

Alçada màxima: 30 m.

Aplicacions: Ebenisteria (imita molt bé l'eben, apreciat en escultures) Torneria (motlures i perxes) Fusteria (molt resistent a l'aigua) Especialment utilitzada per a fumar les carns i els peixos. Les cendres s'empren en la fabricació de la pólvora.

Cupressus sempervirens

XIPRER

Procedència: Àsia Menor.
Hàbitat: Qualsevol tipus de sòl, però clima mediterrani: càlid, sec i lluminós (perenne).
Creixement: Mitjanament ràpid.
Longevitat: Més de 400 anys.
Alçada màxima: 30 m.
Aplicacions: És la fusta més antiga de la que es té notícia: l'arca de Noé i el Palau de Cossos (Creta) n'estaven fets. Actualment només s'utilitza en tanques i en jardineria. La varietat «fastigiata», prim i allargassat, ha estat modernament arrelada als cementiris. *Cupressus cardonensis* (Xiprer de Cardó) és una espècie jove de la que encara es desconeixen moltes de les seves característiques.

Cupressus glabra

XIPRER BLAU D'ARIZONA

Procedència: Amèrica del Nord.
Hàbitat: Sòls profunds de l'estatge muntà de climes de tipus submediterrani (perenne).
Creixement: Mitjanament ràpid.
Longevitat: 300 anys.
Alçada màxima: 20 m.
Aplicacions: Taulons i planxes resistents a la podridura. Actualment s'està passant de moda com a planta ornamental. Formació de tanques altes com a tallavents. També anomenat «*Cupressus arizonica* var. *glauca*».

Cupressocyparis leylandii

XIPRER HÍBRID DE LEYLAND

Procedència: Jardineria. Hibridació espontànea.
Hàbitat: Sòls pobres de clima humit i ombrívol.
Creixement: Relativament ràpid.
Longevitat: 200 anys.
Alçada màxima: 40 m.
Aplicacions: Aquest híbrid del Xiprer de Monterrey i del fals xiprer de Nootka és una de les espècies més estimades en la formació de tanques. Rarament dona llavors viables.

Des del cimel la boira amaga una vall, la vall enlaira un poble i el poble oculta, entre carrers, un bosc: Més de 90 arbres diferents, prop de 100 espècies d'arbusts i una munió d'herbàcies.

LLISTAT ALFABÈTIC DE ARBUSTS DE PORT ARBORI

Avellaner (*Corylus avellana*)
 Boix (*Buxus sempervirens*)
 Bruc (*Erica arborea*)
 Cirerer d'arboç (*Arbutus unedo*)
 Fals xiprer blavós (*Chamaecyparis glauca*)
 Fals xiprer recargolat (*Chamaecyparis vermiculata*)
 Gatell (*Salix atrocinerea*)
 Lilà (*Syringa vulgaris*)
 Llorer-cirerer (*Prunus laurocelasus*)
 Llorer-cirerer de Bert (*Prunus laurocelasus Bertinii*)
 Tamariu (*Tamarix gallica*)
 Tuia daurada (*Tuia elegans aurea*)

LLISTAT ALFABÈTIC D'ARBUSTS I MATES

Aranyoner (*Prunus spinosa*)
 Boix daurat (*Buxus sempervirens aurea*)
 Budleia (*Buddleia davidii*)
 Ceanot (*Ceanothus irsifolius repens*)
 Codonyer de flor (*Cydonia japonica*)
 Coralet (*Berberis thunbergii*)
 Coralet roig (*Berberis thunbergii atropurpurea*)

Corner (*Amelanchier ovalis*)
 Cotoneàster (*Cotoneaster integerrimus*)
 Cotoneàster rastres (*Cotoneaster horizontalis*)
 Espígol (*Lavandula latifolia*)
 Estepa blanca (*Cistus albidus*)
 Evònim daurat (*Euonimus japonicus aurea*)
 Evònim matisat (*Euonimus japonicus President Gautier*)
 Forsítia (*Forsytia suspensa*)
 Garric (*Quercus coccifera*)
 Ginebre (*Juniperus communis*)
 Ginesta hispanica (*Cytisus hispanicus*)
 Fals llorer (*Laurus cebeliana*)
 Heura (*Hedera helix*)
 luca (*Luca aloifolia*)
 Raïm d'Oregón (*Mahonia aquifolium*)
 Marfull (*Viburnum tinus*)
 Murta (*Myrtus communis*)
 Pervinca (*Vinca major*)
 Pervinca (*Vinca minor*)
 Avet nan (*Picea nana Albertiana cónica*)
 Piracant (*Pyracanta coccinea*)
 Rosa de Siria (*Hibiscus syriacus*)
 Roser (*Rosa sp.*). Més de 25 varietats
 Sàlvia (*Salvia officinalis*)
 Sanguinyol (*Cornus sanguinea*)
 Vidalba (*Clematis vitalba*)
 Viòrn estèril (*Vivurnum opulus esteril*)
 Xeringuilla (*Philadelphus coronarius*)

ACTES RELIGIOSOS

Novena al Santíssim Misteri, cada dia del 3 a l'11 de setembre, a les 8 del vespre

DIVENDRES 11 DE SETEMBRE

A dos quarts d'11, Ofici de celebració del 65è aniversari del C. E. Abadessenc.

DIUMENGE 13 DE SETEMBRE

A dos quarts d'11, Solemne ofici. Presidirà la Missa

concelebrada i farà l'homilia mn. Manuel López Ceballos, rector de Rupit. A l'Ofertori els pabordes de la plaça ballaran davant l'altar uns compassos del Ball dels Pabordes. La missa serà cantada.

Exposició de l'eucaristia al front del crist en acabar la missa. La Sagrada Forma romandrà tot el dia al front del Crist per ser adorada i venerada pel poble. Torns de vetlla.

Vespre, a les vuit, Missa i solemne vetlla al Santíssim Misteri.

DILLUNS 14 DE SETEMBRE

A dos quarts de 12, Missa Solemne concelebrada i dedicada a Santa Maria la Blanca.

DIMARTS 15 DE SETEMBRE

A les 11 del matí, Missa Solemne concelebrada i dedicada al Beat Miró de Tagamanent.

FESTES POPULARS

DIJOUS 10 DE SETEMBRE

A partir de dos quarts de 9 del vespre, Enfilada a Sant Antoni. Sopar popular i revetlla.

DIVENDRES 11 DE SETEMBRE

A les 12 del migdia al Palau de l'Abadia, inauguració de l'exposició "Història del futbol a Sant Joan".

A les 2 del migdia a l'envelat, dinar de germanor amb motiu del 65è aniversari del C.E. Abadessenc

A les 4 de la tarda a l'envelat, concert de sobretaula de música de cobla amb la Cobla Ciutat de Girona.

A les dos quarts de 6 de la tarda, al Camp d'Esports Municipal, partit amistós entre el F.C. Barcelona B i el C.E. Abadessenc.

A les 7 de la tarda al Pg. del Comte Guifré, audició de sardanes amb la cobla Ciutat de Girona en commemoració del Centenari de la Festa de l'Arbre.

A dos quarts de 9 del vespre davant del monument a l'Onze de Setembre a la Plaça Torres i Bages, interpretació de Els Segadors

A les 11 de la nit a l'envelat, ball amb el grup Moonlight

DISSABTE 12 DE SETEMBRE

A partir de dos quarts d'11 del matí a la Plaça Major, Festa Major Infantil, diferents activitats per la mainada.

A les 11 del matí al Camp Municipal d'Esports, partit de futbol alevins entre el C.F.Capellades i el C.E.Abadessenc.

A les 3 de la tarda, al camp de tir, tirada general al plat.

A les 4 de la tarda al Camp Municipal d'Esports, partit de futbol de cadets entre el C.F.Capellades i el C.E.Abadessenc.

A les 4 de la tarda, trobada de gegants. Els gegants de Sant Joan amb els gegants de Ribes de Freser i Sant Joan Despí faran la cercavila amb els nans. La plantada serà a la Plaça de l'Abadia. Tot seguit, festa de l'escuma amb el grup Tururut a la Plaça Major.

A les 6 de la tarda al Camp Municipal d'Esports, partit de futbol de juvenils B entre el C.F.Capellades i el C.E.Abadessenc.

A les 9 del vespre al campanar, serenates. Tot seguit, cercavila i audició de sardanes a la Plaça Major amb la Cobla Jovenívola de Sabadell.

A partir de les 12 de la nit, Ball a l'envelat amb l'Orquestra Plateria i el grup Kirtana

DIUMENGE 13 DE SETEMBRE

A les 9 del matí al camp de petanca, campionat intercomarcal.

A un quart d'11 del matí a la plaça Major, les Autoritats, precedides pels gegants i la cobla, s'encaminaran cap al Monestir per assistir a la missa solemne.

A tres quarts de 12 del migdia, a la Plaça Major, la cobla Montgrins interpretarà la Sardana d'Honor «Record Pòstum» de Narcís Oliveras a la memòria d'Enric Franch i Nebot.

A dos quarts d'1 del migdia, audició de sardanes al passeig del Comte Guifré amb la cobla Montgrins.

A un quart de 5 de la tarda, a la Plaça Major, els Pabordes, acompanyats del delegat de l'Autoritat i precedits per l'orquestra, aniran a buscar les Pabordesses als respectius domicilis i es dirigiran a la Plaça Major.

A tres quarts de 5 de la tarda, a la Plaça Major, Ball dels Pabordes. Les parelles balladores d'enguany són:

Joan Ferrer-Mireia Serrat
Josep Roura-Elisabet Carrillo
Ramon Castells-Rosa Llòria
Segimon Serrat-Concepció
Formatgé

A les 5 de la tarda, al Camp Municipal d'Esports, partit de futbol de lliga entre el C.F.Lloret i el C.E. Abadessenc.

A dos quarts de 6 de la tarda, al passeig del Comte Guifré, doble audició de sardanes amb les cobles Montgrins i La Principal del Llobregat.

A dos quarts d'11 del vespre, a la Plaça Major, audició de sardanes amb la Cobla Montgrins.

A partir de les 12 de la nit, Ball a l'envelat amb l'orquestra Marimba i el grup Trissonic.

DILLUNS 14 DE SETEMBRE

A les 9 del matí, al camp de tir, tirada social al plat.

A un quart d'1 de la tarda, a l'avda. Comte Guifré, C. Ramon d'Urg i Pl. Clavé, audició de sardanes amb la Cobla Montgrins.

A dos quarts de 5 de la tarda, a l'envelat, concert amb l'orquestra Selvatana.

A dos quarts de 6 de la tarda, al Pg. Comte Guifré, doble audició de sardanes amb les cobles Montgrins i Selvatana.

A les 6 de la tarda, al Camp Municipal d'Esports, partit de futbol amb juvenils A entre el C.F.Vic i el C.E. Abadessenc.

A dos quarts de 10 del vespre, els Pabordes, acompanyats del delegat de l'Autoritat i precedits per la cobla, aniran a buscar les Pabordesses als respectius domicilis i es dirigiran a la Plaça Major.

A les 10 del vespre, a la Plaça Major, Ball dels Pabordes.

A dos quarts d'11 del vespre, a la Plaça Major, audició de sardanes amb la cobla Montgrins.

A partir de les 12 de la nit, Ball a l'envelat amb l'orquestra Selvatana i el grup Montecarlo. A tres quarts de 5 de la matinada, davant de l'envelat, Diana Florejada amb la Xaranga Amarenca pels principals carrers de la vila.

A un quart de 6 de la matinada, a l'envelat, Ball del Pijama amb el grup Montecarlo.

DIMARTS 15 DE SETEMBRE

A les 11 del matí, audició de sardanes amb la Cobla Ciutat de Girona, distribuïdes per la Plaça Major, Plaça de l'Abadia, avda. Comte Guifré, Pl. de l'Escultor Pujol, c. Ramon d'Urg i Pl. Pompeu Fabra.

A la 1 del migdia, a la Plaça Clavé, audició de sardanes amb la Cobla Montgrins.

A dos quarts de 2 de la tarda, a l'Església de Sant Pol, concert amb la Cobla Montgrins: «Vir-tuosos a la Catalana»

A les 2 de la tarda a l'envelat, dinar popular.

A les 3 de la tarda, la Xaranga Mitja Nota farà cercavila pel carrers i places de la vila fins a les 7 del vespre.

A dos quarts de 8 del vespre, davant del Camp Municipal d'Esports, La Bogeria.

Itinerari: Pl. Clavé - Sant Pol - Comella - Avda. Comte Guifré - Tints - Jussà - Corriols - Nobles Gironella - Mestre Nunó - Pl. Abadia - Abat Isalguer - Carrer Major i Plaça Major.

A dos quarts de 9 del vespre, a la Plaça Major, Sardana Llarga amb la cobla Montgrins.

A un quart de 10 del vespre, a les Cinc Fonts, Castell de Focs.

A dos quarts d'11 de la nit, al Passeig del Comte Guifré, audició de sardanes amb la Cobla Montgrins.

A les 12 de la nit, a l'envelat, ball amb el conjunt Gerunda.

NOTES

EXPOSICIO

A partir de l'11 de setembre, al Palau de l'Abadia:
«Història del futbol a Sant Joan»

FESTA DE L'ARBRE

Dies 12 i 13, durant tot el dia, al carrer Beat Miró: Venda de plançons i material commemoratiu del Centenari.

SARDANA D'HONOR

La sardana d'honor d'enguany serà dedicada a la memòria d'Enric Franch i Nebot. Responsable municipal de la sanitat, va exercir durant més de 50 anys la medicina a la nostra vila assistint l'hospital municipal i les necessitats del poble. La dedicació i l'entrega a la seva feina l'han fet un exemple de professionalitat. Va destacar igualment en la vida associativa sent el primer president del Casino l'Atlàntida (fundat l'any 1927)

ENFILADA A SANT ANTONI

Com l'any passat, farem una caminada popular fins a l'ermita de Sant Antoni. S'hi podrà pujar a partir de dos quarts de 9 del vespre fins a les 10. L'accés serà exclusivament a peu i per la carretera (trobareu algunes sorpreses durant l'itinerari). No es permetrà l'accés amb qualsevol tipus de vehicle.

El tiquet inclou el sopar, i tot el material de què se us anirà furnint durant el trajecte.

El preu dels tiquets és de 600 ptes. i es podran adquirir a l'Ajuntament i al Bar Mercè.

REPICAMENT I SERENATES DEL CAMPANAR

Per seguir aquesta antiga tradició, el lloc més idoni és des dels claustres del monestir o des del capdamunt del Passeig del Comte Guifré.

Durant aquesta activitat, es parará la megafonia de la fira per una millor audició de les peces musicals.

ENVELAT

Els abonaments es podran adquirir a La Caixa de Girona abans del dia 11 de setembre. El preu és de 4.000 ptes.

Per les llotges, es podrà fer reserva prèviament, també a la Caixa de Girona abans del dia 10 de setembre.

El preu de les llotges és de 7.500 ptes. No inclou l'abonament: aquest s'ha d'adquirir a part. La rifa de les llotges es farà el dijous dia 10 de setembre a les 9 del vespre a l'envelat.

Els preus de les entrades seran:

Dissabte:	1.500 ptes.
Diumenge:	1.200 ptes.
Dilluns:	1.200 ptes.
Dimarts:	1.000 ptes.

DINAR POPULAR

Els tiquets es podran adquirir fins el dijous dia 10 de setembre a l'Ajuntament i al Bar Mercè.

EDICIÓ:
**A. JUNTAMENT DE
LA BARONAL VILA
DE SANT JOAN DE
LES ABADESSES**

**FESTA DE L'ARBRE
A SANT JOAN DE LES
ABADESSES / 1999
PRIMER CENTENARI**

**COMISSIÓ
ORGANITZADORA**

Guió i textos:
Xavier Lopez i Jordi Vilarrodà

Fotografia de la portada:
Festa de l'Arbre. Cultura i Natura
Joan Pous

Fotografies:
Anna Pagespetit - Foto Serrat

Agraïments:
Centre d'Educació Ambiental
Santa Marta

Disseny gràfic:
Jordi Canelles

Impressió: Impremta Baronal
Sant Joan de les Abadesses
